

IMPULS

MICHAELA ZAMARI

IMPULS

MICHAELA ZAMARI

Tento příběh se jako celek nikdy nestal.
Všechna jména postav a události
v něm jsou vymyšlené.
Jakákoliv podobnost s realitou je čistě náhodná.

Copyright © Michaela Zamari 2024
Cover design © Michaela Vysloužilová 2024
Cover photo © depositphotos
Czech Edition © Michaela Zamari 2024

ISBN PDF: 978-80-69035-09-6

„Největší životní moudrostí je láska.
Lidé však většinou potřebují celý život,
aby na to přišli.“

Pavol Strauss

Playlist ke knize

Black Hole – Griff
Don't Follow Me – SRTW (feat. ZEPHYR)
One Black Sheep – Mat Kearney
Following The Sun – SUPER-Hi x NEEKA
Marte – Sofia Reyes, Maria Becerra
Kiss (Club Mix) – Gloster
El Sueño – Dennis Cruz (feat. Martina Camargo)
Dreamers – Jung Kook (of BTS) feat. Fahad Al Kubaisi
Treatment – Labrinth
Weight – Zubi, Ashref
Sweet Dreams – Trinix
I Wanna Sex You Up – Color Me Badd
Fancy Like – Walker Hayes feat. Kesha
Amigos – Pablo Alborán, María Becerra
Summer On You (Acoustic Dance Sessions) – HAEVN

I Would've – Jessie Murph
Wonderful Life – Imany
Nearly Witches – Panic! At The Disco
Gold – Loi
Snap – Rosa Linn
Brighter Days – Blessing Offor
Maybe – Birdy
Reason I Sing – Phil Wickham
Seasons – Bebe Rexha & Dolly Parton
Bye Bye Bye – YouNotUs & Michael Schulte
Teenage Mutants, Laura Welsh – Falling for You
I Got You – Cocoon, Lola Marsh
Intro – Bakermat
Love Is the Name – Sofia Carson
Ins and Outs – Sofia Carson
Sweet & Sour – Jawsh 685 feat. Lauv & Tyga
Summer On Repeat – Nate VanDeusen & Horizon Blue
Breathe – Ruby Amanfu
Wish I Didn't Miss You – Angie Stone
Summertime – Milk & Sugar
Seve – Tez Cadey
Girls Like You – Ben Plum & Alosa
Jericho – Iniko
Home – Klangkarussell
Higher Love – Michael Patrick Kelly
Days of Silence – Las Lunas feat. Frigga

***Věnováno všem,
kteří potřebují nějaký impuls,
aby vzali život do vlastních rukou.***

***A všem,
kteří jsou,
budou
nebo někdy byli
vzácným impulsem
pro někoho druhého.***

Takže i tobě.

1. kapitola

Riley

Věděla jsem, že ten cestovní pas někde musí být. Na letišti v Malaze jsem si ho schovávala do příručního zavazadla, spolu s hrstkou drobností, které jsem v letadle vytahovala. Neměl se kde ztratit. Do háje!

„Slečno, máte čas. Věřím, že se váš pas najde,“ uklidňovala mě recepční perfektní angličtinou a *dokonale nenápadně* mi naznačila, abych šla trochu stranou a ona tak mohla obsloužit další hosty.

Těšila jsem se, že budu nejbližší týden mluvit převážně anglicky. Slovíčka „ztratit“ a „nikde“ jsem si však zopakovat nepotřebovala.

Posunula jsem se o půl metru, aby se neřeklo. Její pult měřil tři. Opravdu jsem si nepřipadala jako překážka.

„Pane Thompsone, vítejte. Váš pokoj už je připravený,“ věnovala svůj milý úsměv někomu dalšímu. Spolu s tím jménem ke mně zavála jakási vůně.

Thompson... kde jsem to jenom slyšela? Moji pozornost si ukradlo to omamné aroma, které se šířilo okolním vzduchem.

„Děkuji, jste skvělá,“ ozval se pronikavý hlas za mými zády. Ta slova byla samozřejmě adresována recepční.

Tak moc jsem se ponořila do té vůně, až jsem zapomněla, proč se vrtám v batohu. Nikdy jsem nic podobného necítila.

Ačkoli to nebylo překvapivé, vzhledem k tomu, že mě můj čich neživil.

Ta lahodná směs voněla svěže a lehce. A nezapomenutelně. Jako by patřila někomu mladému a modernímu, a přitom vospělému. Někomu, kdo nepotřebuje vonět jako chodící reklama z parfumerie a právě touto zdánlivou jednoduchostí upoutá.

U mě se mu to opravdu podařilo. Chtěla jsem se otočit a zjistit, kdo že to má takový vytříbený vkus, když se ta vůně ještě zintenzivnila.

„Pokud jsou tyhle papíry vaše, tak to pod nimi zřejmě bude váš pas,“ zaznělo mi u ucha tím samým hlasem, jehož majitel se právě chystal ubytovat ve stejném hotelu.

Když se sehnul pro moje pracovní poznámky, které mi musely při hrabání v batohu vypadnout, zahlédla jsem jeho mužné předloktí. Byl až nevhodně blízko, téměř se mě dotkl, ve skutečnosti se však o mou pokožku otřela jen jeho vůně.

Jako v transu jsem sledovala ruku neznámého, která zvedla papíry a položila mi je na kufr s povzbuzujícími slovy: „Lepší zašantročit pas než úsměv.“

Zatoužila jsem poznat ten jeho. Mé tělo však najednou fungovalo jen na jakýsi záložní generátor a nereagovalo tak duchaplně, jak bych si přála.

„Thompsons, tak tady jsi,“ ozvalo se za námi.

Když jsem procitla, ohlédla se a stihla zamumlat poděkování, mému pohledu už nastavoval jen záda a byl pryč dřív, než bych mohla cokoli dodat. Tajemství své totožnosti včetně úsměvu si vzal s sebou. Něco mi ale, kromě příjmení, přece jen zanechal. Nepatrný závan té vůně.

Nemohla jsem se jí nabažit. Nikdy mě tak nevyvedla z míry pánská toaletní voda. Nebo parfém? Kdo to má umět rozoznat? Všechny sice voní úžasně, ale zároveň jaksí stejně. Až na tuto.

Zavrtěla jsem hlavou, usmívajíc se sama nad sebou, a pas konečně podala recepční.

„Váš pokoj bude připravený za minutku. Můžete zatím počkat na terase. Mohu vám něco nabídnout?“

Měla jsem sto chutí vyžádat si víc informací o tom muži, jenže takovou možnost v oficiální nabídce služeb hotelu určitě neměla.

„To je v pořádku, posadím se sem,“ ukázala jsem na salónek oživený několika palmami v květináčích. Cívěla jsem na zelenou oázu a čekala na pokoj.

Tak to mohlo působit pro všechny kolem. Ve skutečnosti jsem se ještě pořád poddávala té vůni. Doufajíc, že ji necítím naposledy, i když o jejím majiteli absolutně nic nevím.

2. kapitola

Riley

S tátou jsme se dohodli, že se na jeho pracovní schůzce, kde mě hodlal představit, objevím až na konci. Byla jsem mu za to vděčná, protože mě ušetřil přesně těch detailů, které mě zajímaly ještě míň, než se domníval.

Jednou mu to budeš muset říct, hlesl hlásek v mojí hlavě. Ignorovala jsem ho maximálně, jak se dalo. Jednou není teď a to mi prozatím stačilo.

Stihla jsem sprchu, trochu si oddechnout při dávce nádherného výhledu na Sluneční pobřeží a úchvatnou Marbellu a taky zjistit, jestli funguje internetové připojení, a obléct se reprezentativně, ale dostatečně nalahko, abych po opuštění klimatizovaného pokoje nevypadala jako zmoklá slepice.

Táta vybral kouzelnou destinaci. Do Španělska jsem sice neletěla poprvé, ale do Marbelly jsem ještě nikdy nezavítala. Až doteď. Navzdory tomu, že září už se považuje za konec hlavní turistické sezóny, teploty se stále šplhaly nad dvacet pět stupňů Celsia na slunci.

Překontrolovala jsem v zrcadle svůj vzhled a povzdechla si při pohledu na odraz, který mi vůbec nebyl podobný.

Svlékla jsem ze sebe všechny náramky i náhrdelníky, které by táta nazval jedním slovem – cingrlátka. Zbožňuju barvy, mušle, pířka a lapače snů na každý způsob. Proto jsem si

jedny dlouhé náušnice s béžovým lapačem nechala zavěšené v uších. *Třeba odpoutají pozornost od vlasů.*

Táta ještě nevěděl, že jsem si nechala udělat pár dredů. Svázané do culíku tolik nevyčínaly a pohltily je ostatní vlasy sahající těsně nad boky. Zbytek správně podléhal konzervativnosti: slušné krátké kalhoty do poloviny stehů a saténová blůzka. Její křiklavě žlutá barva dokonale seděla k tmavě hnědé na kalhotách.

Na takový outfit by v Bratislavě i na Manhattanu už bylo chladno, proto jsem si opětovně poděkovala za nápad absolvovat před odletem pár návštěv solária.

Nepotřebovala jsem zapůsobit, ale z nějakého důvodu mi ani nebylo lhostejné, jestli se mi to podaří, nebo ne. Věděla jsem, že tátovi na tom záleží, a neměla žádný omluvitelný důvod, proč na to kašlat.

Dlouho jsem nikde nebyla a oddala se práci, která mi platila účty i moje záliby. Za poslední roky jsme se v některých životních otázkách neshodli, jinak jsem ho ale zbožňovala nejvíc na světě. Od chvíle, kdy jsme před šesti lety ztratili mámu, jsem si každý důvod k hádce nebo narušení rodinné idylky několikrát promyslela. A vyvarovala se zbytečného přilévání do ohně.

Neskutečně ji miloval a já jsem se jim poštěstila ještě před maturitou, proto nás nezajímaví někdy omylem považovali za sourozence. Já prý na svůj věk vypadám starší, on zase zub času zdržel a působí mladším dojmem.

Po mámině smrti se však všechna puberta a mladická nerozvážnost odpovídající mému věku nalepila na otce. V byznysu byl nekompromisním zvířetem, úspěchy střídal s ještě většími a bohužel i ženy... s dalšími ženami. Už nehledal nic hlubokého a spokojil se s bezvýznamnými známostmi, jimiž jsem opovrhovala.

Navzdory tomu jsem mu to nevyčítala. I teď to беру jako

jistou formu jeho vyrovnávání se se ztrátou manželky. Náš život přece musí jít dál. Přestože o něm každý z nás má úplně jinou představu a konzistentně vypadáme jen několik dní v roce, když spolu trávíme čas, jako bychom mimo něj nežili každý po svém.

Táta dělal, co mohl. Pořád dělá. Proto by mi nikdo nevymluvil, že si zaslouží moji vděčnost i pořádnou dávku tolerance.

Nemohl se dočkat, až mě představí svému partnerovi ve firmě a zároveň nejlepšímu příteli Connorovi. Vždycky o něm mluvil v superlativech a já jsem měla pocit, že už ho znám. Nikdy jsme se ale nepotkali a táta si nepotrpí na fotky a rodinné WhatsApp skupiny, kde by mi ho představil aspoň virtuálně. Od chvíle, kdy před třemi lety Connor vstoupil do jeho života a rozběhli společný byznys, jsme se viděli jen o svátcích a on ho nikdy nedoprovázel.

Věděla jsem o něm jen tolik, že zatímco tátovi za pár dní padne čtyřicítka, Connorovi je třicet osm a kromě byznysu nemá žádné závazky. Aspoň se o nich táta nikdy nezmínil a já jsem nedostala šanci se zeptat, protože ustavičně vykládal o firmě a jejích projektech. Jeho vyprávění se poslouchalo fajn, ačkoli to občas bylo trochu úmorné. Na můj vkus se všechno až příliš točilo kolem peněz. Ale byla jsem Connorovi vděčná za to, že je tátovi takovým příjemným společníkem. Hlavně proto, že mu tak zbývalo méně času starat se o můj život. Aspoň jeden z nás tak žil ve sladké nevědomosti.

Plná zvědavosti jsem zamířila do zasedací místnosti, kterou hotel nabízel na předposledním poschodí, věnovaném obchodním setkáním a školením. Přes prosklené dveře jsem viděla dva muže otočené ke mně zády, jednoho staršího sedícího naproti nim a tátu, který stál před plátnem, kde běžela jeho prezentace. Už tam svítil závěrečný slide s poděkováním a ilustrací podávání rukou.

Starší pán po tátově pravici se postavil a potřásl si. Tehdy si mě táta všiml.

Nejdřív mu zkameněl výraz. Chvíli vypadal vyplašeně.

Fajn, dredy zaregistroval i v culíku.

Potom zamrkal, ušklíbl se a jako by nahodil ochrannou masku. Po tváři se mu konečně rozlil úsměv a gestem ruky mi naznačil, ať se k nim přidám.

Vešla jsem tedy dovnitř. Letmo jsem si prohlédla kompletní sestavu, ale lehký stres mi rozostřil vnímání a konkrétní detaily jsem opomíjela. Soustředila jsem se na ně pěkně po jednom, když mě táta před každým zvlášť uvedl.

„Pánové, rád bych vám představil svou dceru Riley.“ V jeho hlase znělo tolik nadšení a hrdosti, až jsem pocítila výčitky.

Nejsem zase taková výhra, dcera, jakou si vysnil. Jen o tom ještě neví...

„Riley, zlatíčko, toto je nejlepší analytik, jakého znám, Jordan Smith,“ nasměroval mě k pánovi s dobrotou v očích, jakou v nich mají všichni dědové, povětšinou zbožňující svoje děti i vnoučata. Mohlo mu být přes sedmdesát, ale zdál se být ve skvělé formě. Jméno druhého muže jsem okamžitě zapomněla, protože jsem ucítila tu vůni z recepce.

To není možné. V tom momentě mi hlavou proběhla jediná myšlenka. Pokud mi ze všech přítomných představil každého kromě opěvovaného Connora, ta vůně musí patřit... jemu.

Moje rychlé domněnky se vzápětí potvrdily. Spolu s přívalem nenásilné rozkoše pro mé čichové senzory se od stolu zvedl poslední muž v místnosti. Nejprve měl skloněnou hlavu a já jsem si stihla všimnout jen jeho překvapivě zajímavého účesu. Vlasy měl po bocích vystříhané, sem tam protkané postříbřeným přírodním melírem, ale celý střed hlavy mu pokrývala hustá tmavá kštice, jejíž nezbednost zkrotil gelem. Úhledně upravený, a přece nedbale rebelský účes. Co je ten chlap zač?

Když ke mně zvedl hlavu, naše pohledy se setkaly. V jeho očích jako by probleskl elektrický výboj a já jsem ho pocítila až v duši. Ale možná jsem si to jen namlouvala a úpal z cesty do hotelu se projevil s malým zpožděním.

Zdvihl koutky úst, zatímco já jsem vyhodnocovala, co si o něm mám myslet. Teprve když natáhl ruku směrem ke mně, poodhalil mi i zbytek přátelského úsměvu.

„Riley, toto je Connor Thompson,“ uvedl táta a tón jeho hlasu nemohl být vroucnější.

Thompson.

Ve stejné chvíli mě však udeřila do nosu další vlna té šílené vůně, čímž se jen podtrhla aura čehosi výjimečného, co ten chlap kolem sebe vysílal. Neubránila jsem se úsměvu. Ta vůně, všechny pochvaly, kterými ho táta častoval při našich hovorech nebo na každoročních dovolených, a k tomu to gesto z recepce. Bylo mi potěšením. Nesmírným.

Dokud se v jedné vteřině nestalo něco, co jsem neočekávala. On už mi úsměv neopětoval. Pustil mou ruku dřív, než jsem si stihla uvědomit, že jsem mu ji podala, a jeho tvář potemněla.

„Stephene,“ otočil se k tátovi, „omluv mě, ale uvědomil jsem si, že jsem zapomněl zavolat jednomu investorovi. Když to hned nenapravím, později už se nemusím obtěžovat.“

Táta na chvíli ustrnul, zjevně šokovaný podobně jako já, než přitakal. „Samozřejmě. Uvidíme se na obědě?“

„Na večeři,“ vyhrkla jsem automaticky. Nemluvil ale na mě.

„Ano. Na obědě. Teda večeři. Jasně,“ odvětil Connor zvláštním tónem a věnoval mi prchavý pohled s dodatkem: „Riley, těšilo mě.“

Proč mám pocit, že to řekl jen z falešné zdvořilosti?

Hlavu sklonil tak rychle, že jsem ani nestihla vykottat stejně zdvořilé „i mě“, stehněm narazil do rohu mohutného konferenčního stolu, uhrál to na neškodné zakopnutí a vypochoval z místnosti. Skoro utíkal.

S tátou jsme jeho odchod překvapeně sledovali.

Za skleněnou stěnou se na mě přece jen ještě jednou podíval. Opět jen krátce a sklopil oči, jako by ho to, co vidí, do slova popálilo.

K čertu, co to mělo znamenat?

Táta se rychle vrátil do pozice šarmantního podnikatele, který rozsévá úsměvy a motivační fráze, kudy chodí. Rozpovídal se o vztazích s těmi pány a chtěl mi je blíž představit. Já jsem však paralyzovanou myslí zůstávala v nedávné minulosti, oči upírala na sklo, za nímž Connor zmizel, a v nose cítila vůni, kterou po sobě zanechal. Znovu.

S tím rozdílem, že už jsem znala jeho úsměv i jméno. Tátův obchodní partner a nejlepší kamarád. Connor Thompson.

3. kapitola

Connor

Vyletěl jsem odtamtud jako blázen. A zřejmě jsem se zbláznil doopravdy.

Když se na mě podívala a uviděl jsem její tvář zblízka, z té podoby mě zamrazilo. Je to vůbec možné? Měla v očích a na rtech přesně ten úsměv, jaký jsem za celý život viděl jen u jediné ženy. Okouzující směs bojovnosti, spokojenosti a něžnosti. Zorničky jí v tom prchavém okamžiku doslova zářily.

Vyděsilo mě to. Myslel jsem si, že už jsem z toho venku, ale ty maličkosti v jejím výrazu... Musel jsem vypadnout z místnosti, kde najednou prořídil vzduch a srdce se mi rozbušilo jako po neplánovaném maratonu.

Popadl jsem dech až ve svém apartmá. Hned potom jsem do sebe obrátil lahvičku vychlazené whisky z minibaru. Obvykle tvrdý alkohol nepiju, teď však pro mě ten jeden pořádný doušek představoval vysvobození.

Vzchop se, Connore!

Po pár minutách jsem si uvědomil, jak dětinsky se chovám. Popadl jsem tedy kartu od pokoje a zamířil zpátky k zasedačkám.

U výtahu jsem potkal Jordana. Pozdravili jsme se s tím, že se uvidíme na obědě, a pokračovali každý svou cestou. Když jsem však obešel roh, za kterým začínala průhledná

skleněná stěna, zaslechl jsem Stephena a hlasy ostatních přítomných.

Mluvil o Riley. Nebo spíš za Riley.

„Dobře, tati, myslím, že už to tu zvládnete beze mě.“

Takže je tu s nimi. V její reakci byla submisivnost i sebevědomí. Neuměl jsem to rozluštit. Nechala za sebe mluvit otce, přítom...

„Počkej. Clayi, omluvte mě, doběhnu vás.“

Rozloučili se a Clay zjevně odbočil opačným směrem. Byl jsem vděčný za obousměrnou chodbu a dva výtahy.

„Zlato, co ty vlasy?“

Typický Stephen. Vzpomněl jsem si na její dredy. *Měla je po celé hlavě?*

„Neměla takové i máma, když jste se brali?“ poznamenala.

„Nepleť sem mámu,“ zchladil ji.

K čertu! Byla to její máma, může ji plést všude, ať vzpomínka na ni nevybledne.

Proč mi to zvedá tlak?

„Kam jinam ji mám plést?“ bránila se Riley. V jejím hlase jsem slyšel rezignaci.

„Přišly ti peníze?“

Slušná změna tématu.

„Přišly,“ povzdechla si, „ale nemusel sis dělat starosti, vydělávám.“

Stephen ztěžka vydechl. Uměl jsem si představit, jak si uvědomil, že konečně vidí svou jedinou dceru. Mohl by ale být vroučnější. „Potřebuješ se soustředit na studium. Dej si od brigádníčení pauzu.“

„Vážně to nebylo nutné,“ zněžněl i její tón. „Hlavně tenhle luxusní hotel. Je nádherný, ale mohla jsem si přes Airbnb pronajmout něco levnějšího.“

Nevyšítala mu to. Zněla tak...

„Ještě to tak,“ zasmál se Stephen.

„Zmiňoval jsi studium,“ vyhrkla najednou, „tak doufám, že počítáš s tím, že musím tyhle dny prosedět za laptopem.“

„Ach, ano, diplomka. Připomeň mi, jaké máš téma.“

To by zajímalo i mě.

„Vývoj cen na farmaceutickém trhu. Jejich správné podchycení a analýza,“ odvětila tak nějak spokojeně.

„To je zajímavé. Na večeri bude i Austin. Zabývá se u nás cenotvorbou a podchycením všech rizik. Kdyby ses ho potřebovala na něco zeptat, určitě ti ochotně věnuje čas.“

To si umím živě představit, odfrkl jsem si v duchu.

„Navíc je za to placený,“ dodal vesele a mírně arogantně. V tom bych s ním zajedno nebyl. Našich zaměstnanců si nade všechno vážím a žádný z nich není samozřejmostí. Od Riley však smích nepřicházel.

„Budu to mít na paměti, tati, děkuju.“ Zněla, jako by se ho chtěla zbavit, a její hlas se mi zdál čím dál blíže.

Chystal jsem se vykročit, když na ni znovu promluvil: „Jak jsi vlastně přijela z letiště? Neměla jsi mít společnost?“

Jakou společnost?

„Pronajala jsem si auto. Mají tu super ceny a chtěla jsem oprášit řidičák.“ Znělo to potěšeně a hrdě.

Šikovná. Oprášit řidičák bez kopilota.

Anebo nezodpovědná?

Hlasy se nepřibližovaly, a tak jsem zůstal ve svém chabém úkrytu.

„A přijde za tebou i on? Jakže se jmenuje...?“ Očividně čekal, že mu Riley napoví.

Vtom se k nim přidal další hlas. „Riley!!!“

Kathleen. Tak už dorazila i ona. A musela přijet výtahem z opačné strany, jinak by mě tu nachytala. Někde se tu teda bude poflakovat i Leyton, jedna z našich nejmladších posil.

„Kathleen!“ zvolala Riley. Pravděpodobně se objaly.

Čekal jsem odpověď na Stephenovu otázku, k mé smůle

však jen on ledabyly přivítal Kathleen. Neviděli se sotva pár hodin, ale nepotrpěl by si na velké projevy, ani kdyby se neviděli týdny. Což se jim dvěma nestávalo.

„Dámy, potkáme se na obědě, povinnosti volají.“

„Se mnou až na večeři,“ připomněla mu Riley znovu.

Ošival jsem se a působil přitom ohromně nenápadně pro případ, že by se vydal k výtahům mým směrem. Nějaká vyšší moc však ze mě chtěla mít tajného agenta. Stále mě nikdo neodhalil.

„Pane bože, vypadáš jako Katy Perry! Vypadala jsi tak vždycky?“ rozplývala se Riley.

Ta má postřeh! Kathleen měla se světoznámou zpěvačkou opravdu podobné nejen jméno a věk, ale i úsměv a barvu havraních vlasů. Akorát že ty její sahaly po ramena. Nikdy jsem si ji cíleně neprohlížel, ale při zpětném pohledu musel uznat, že Kathleen je kost. Stephen si teda umí vybírat asistentky. Škoda, že jeho dcera oplývá ještě větší krásou.

„Tak ráda tě vidím,“ zaznělo z úst Kathleen, která evidentně nebyla připravená na lichotky a šikovně jednu ignorovala.

„I já tebe.“

„Zatím jste se teda nepohádali, můžeme to jít oslavit?“ rýpla překvapená Kathleen do Riley.

„Víceméně ne, šetříme si to na zbytek týdne. A ne, oslavy odložíme. Půjdu na pokoj, mám nějaké povinnosti. Táta o tom ví, byla to podmínka mého příjezdu.“

„Už ví o...?“ zeptala se Kathleen po krátké odmlce.

„Proboha, ne! Nechceme si kazit náladu hned první den. Ví, že mám povinnosti, všichni jsme spokojení.“ Náhle se Riley zarazila: „Počkat, táta pořád nic netuší, že jo?“

Co netuší?

Ach, Connore, poslouchat za rohem je pěkně pod tvoji úroveň! Ale nikde jinde bych teď nebyl radši. Její hlas zněl jako probuzení, její slova nutila moji pozornost soustředit se

na dvě stě procent. Zvědavost právě trénovala na pětiboj. Proč vlastně?

Že by proto, že tu najednou byla úplně jiná Riley, než jakou mi její otec popisoval od chvíle, co se známe?

„Kdepak,“ odvětila Kathleen uvolněně, „vždyť ho znáš.“

„Tak je to správné.“ Riley se viditelně ulevilo. „Jeho život je v New Yorku, můj v Bratislavě.“

Počkat, ne ve Vídni?

„Což mi připomíná, že bych si měla udělat výlet, abys mi tu opěvovanou Bratislavu ukázala,“ poznamenala Kathleen. „Pořád se vídáme jen ve Vídni a na těchhle pracovních dovolených.“

„To je pravda. Táta vždycky vybírá destinaci podle toho, s kým se v ní má setkat. Ale tahle mu zase vyšla,“ rozplývala se Riley.

Aha, takže přece jen Vídeň. Ale proč je tedy její život v Bratislavě? Stephen zmiňoval, že tam mají v centru byt po Rileyině babičce, ale pokud ještě netrpím začínající demencí – snad nejsem až tak starý –, tak v něm ona tráví jen víkendy. Nebo ne?

„S největší radostí ti udělám průvodkyni, ale musím tě nejdřív upozornit, že jde spíš o přátele než o samotné město. Nevím, jestli by ti vyhovovalo to ticho a klid, kterých si po životě v New Yorku cením asi nejvíc.“

„Mluvíš, jako by tam neexistoval stres a život byl pomalejší než u nás,“ zapochybovala Kathleen.

Riley se nad tou myšlenkou pobaveně zasmála. „To zas ne. Umí být pěkně rychlý, ale může být i hezký, když si ho zařídíš podle sebe.“

„A co ty dredy?“ Zase ten dobíravý tón.

„Sázka,“ odfrkla si Riley, „Hloupá. Poučná.“

„I tak vypadáš krásně. Ty bys tak vypadala i s holou hlavou. Ale do takové sázky nechod,“ dodala Kathleen rychle.

„Nepřeháněj a neboj se, na to mám příliš ráda zpočtený krk.“

Obě vybuchly smíchy, proto nemohly zaregistrovat moje tlumené uchechtnutí.

„Tátovi moc chybíš.“

Najednou zvážněly.

„Věř mi, že i mně chybí táta. Jen si nejsem jistá, jestli tenhle.“ Rileyin hlas posmutněl.

Uvědomil jsem si, že Stephen neustále nazývá *tátou*. Nejen když o něm mluví vesele, ale ani když se na něj zlobí, nikdy nepoužívá výraz *otec*. Vždy je v tom patrná láska k muži, který ji zplodil.

„Jsi na něj příliš tvrdá. Myslí to dobře a dělá všechno, co je v jeho silách. Ty jsi přišla o mámu, ale on o manželku. Nemůžeme se vžít do jeho kůže.“ Riley chtěla něco říct, ale ona ještě dodala: „Promiň, nic mi do toho není, jen... vnímám, jak se občas trápí, a dennodenně vidím, jak se snaží. Možná to není vidět na první pohled, ale já vím, že všechno dělá jen pro tebe.“

„Možná je načase začít dělat věci pro sebe,“ řekla Riley. Ta tíha v jejím hlase mě zasáhla hluboko v hrudi. Proč zní tak utrápeně?

„Věř mi, že smyslem jeho života jsi jen ty. Pro tolik soustředění ani nevidí, jaký je úžasný, šikovný, vynalézavý, skvělý vůdce...“ Kathleen se rozjela.

„Tak počkat.“ Riley téměř vykřikla. Potom se ztišila, ovšem ne dost na to, aby případní stalkeři za rohem nic neslyšeli. „Vždycky jsi měla v očích tu sladkou bázeň, nebo ti táta zalepil pusku zvýšením platu?“

„Neurážej mě,“ ohradila se Kathleen naoko dotčeně. „Myslím, s tím platem.“

„Ty k němu něco cítíš!“ vyhrkla malá psycholožka.

„Nebud' směšná,“ mlžila.

Stalo se právě...?

Slušné. Je tu pět minut i s půjčením auta, ačkoli přesně-

ji pětadesát, od chvíle, kdy jsme se potkali na recepci, a už Kathleen odhadla lépe než já za poslední roky. Jasně, všiml jsem si, že Stephenovi toleruje až příliš mnoho výstřelků a občasné epizody ztráty kontroly, ale nenapadlo mě, že by k němu mohla cítit něco víc. Riley to vyčetla ze dvou vět. Nebo spíš z tónu hlasu. Kde se ta žena schovávala?

„Tak směšná, jo?“ Riley hrála uraženou. „Už minule jsem si všimla, jak o něm mluvíš. Mám ho ráda, ale až tolik pochopení a vstřícnosti si nezaslouží, i když je to můj táta.“

„Říká ta, která jeho srdce ochraňuje na úkor vlastního.“

Tohle jsem nepochopil. Co mi uniká?

„To není to samé,“ zdráhala se Riley. „Tebe k tomu neváže pokrevní pouto.“ Zněly tak důvěrně a upřímně.

„Jako by nám krev diktovala, na kom nám má záležet.“ Kathleenin tón ztratil hravou šťávu. Měl jsem chuť ze svého špionážního brlohu vylézt.

„Opravdu takovou konverzaci vedeme uprostřed chodby? To chce babský večer, i když lepší by byl víkend,“ navrhla Riley.

„Sotva jsi přišla, času ještě bude dost.“

„Času není nikdy dost. Ne na podstatné věci a důležité lidi.“
Svatá pravda.

„V první řadě jsem zaměstnanec a jsem tu pracovně,“ připomněla jí Kathleen.

„V první řadě jsi člověk a já tu nejsem jen pracovně.“

„Chyběla jsi mi,“ hlesla Kathleen s něhou v hlase.

„Ty mně taky.“

Tolik mě zaskočily všechny otázky, které jsem ještě před chvílí neměl, a zdálo se, že na ně tak rychle nedostanu odpověď, až jsem polevil v ostražitosti.

„Uvidíme se na večeri,“ byla poslední slova předtím, než mě Kathleen načapala za rohem. „Connore, co se tu plížíš jako školáček hraje si na tajného agenta?“ sjela mě přísně.

Bez toho školáčka by to nešlo? Úplně zbytečně jsem si prohrábl nagelované vlasy a lovil v mysli uvěřitelnou výmluvu.

„Něco jsem si zapomněl v zasedačce,“ zašermoval jsem rukama ve vzduchu. Ve skutečnosti jsem si tam zapomněl vysvětlení a jediná, které jsem ho chtěl dát, už chodbu opustila.

„Nezapomeň si tam i sebevědomí,“ cvrnkla mě do nosu ta druhá. „Tak na obědě.“ Jen Kathleen dokáže v jakékoli chvíli říct dokonale mířenou hlášku a neuvědomit si, že trefila hřebíček na hlavičku. Už dlouho ji podezřívám, že má šestý smysl, ale všímám si ho jen já.

Zmohl jsem se na gesto poslušného vojáka a vydal se k zasedačce. Tam jsem se otočil na patě. Nezapomněl jsem si vzít i sebevědomí. Očividně se mi ještě bude hodit.